

pa sta ga jela poljubovati in se mu la-
skati, kakor sta najlepše znala. Mlakarica
pa ju je odganjala, češ:

— Pojta, pojta, nerodneža, saj ga še
zadušita!

In vzela je dečka sama v naročje ter
se mu srečno smehljala...

Od tega dne je vladala pri Mlakarje-
vih sama ljuba radost. Vdova je le nerada
odhajala po opravkih od doma, a brata
sta zvečer kar pridirjala od dela domov.
In potem so se vsi skupaj vrteli krog malega
paglavca ter se kar trgali zanj. Vsak dan
se jim je zdel mnogo večji in pametnejši,
in bilo jim je tako lepo v njegovi bližini.

Lojza se je kmalu čisto opomogla in
postala je vesela. Žalostilo jo je le to, da ni
smela Matiji pokazati deteta — mati ga
namreč še vedno ni hotela videti —, a
upala je, da se mati s časom gotovo omehča
ter dovoli, da se poročita. Zato je ni ho-
tela jeziti in se ni več shajala z njim. A
mati in brata so bili kakor ljubosumni za
dete ter so ga hoteli čim dlje ohraniti za-se.

Tako so potekali štirje meseci, ko se
pri malem Lojzku nekega dne pojavi epi-
demična otroška bolezen. In preden so se
Mlakarjevi zavedli nevarnosti, je bil Lojzek
— mrtev.

Mlakarjevi so bili s prva kakor omam-
ljeni po hudem udarcu. Potem pa so žalo-
vali, kakor da so izgubili vse, kar jih je
vezalo na življenje. Plakali so ob malem
mrličku neutešno ter klicali:

— Lojzek, Lojzek, naš ljubi mali Loj-
zek! Ali nas nič več ne slišiš in nič več
ne maraš, ti ljubi naš Lojzek!

Lojzek pa ni odprl oči in ni se ganil.
Njegov mali, ledeno-mrzli obrazček je vedno
z nova pretresal dušo Mlakarici. Jokala je
krvave solze kesa, in kakor ostri noži, ki
so ji prebadali srce, prihajale so ji v spo-
min vse one strašne kletve, ki jih je v
togoti izrekala nad detetom svoje hčere,
ko je bilo še v materinem telesu... Bila

je vsa iz sebe in ohropela je od joka in
tarnanja.

Lojzek je imel lep pogreb in ličen
lesen križ kaže, kje spava... Njegov grob
je vedno lepo urejen in na njem cvetó
bele lilije...

Taki smo ljudje.

V POMLADNJO NOČ.*)

KONSTANTIN M. FOFANOV. PREVEL IVAN
PRIJATELJ.

V pomladujo noč kraljevič mlad se je šetal
in v roki z njim dekle kraljevo.
Gromadile smeje se skale na desno,
šumelo je morje na levo.

Pa sta si prisegala sladko ljubezen —
za njiju vse nove obljube —
ponosna ljubezeni, ponosna mladosti
pritiskala sta si poljube.

In mračno molčale so skale mahuate,
šumelo je morje srdito:
„Vse to sem že slišalo bogve kedaj že,
vsegá že do grla sem sito!“

Ljubečih šepet in trpečih mrmranje,
strast, nade, želje, hrepenenja
so stihí samó v vekovečni poemi,
poemi božanski stvarjenja....“

Temnilo se morje... Smejalo se mladenič,
smejalo se dekle kraljevo...
Temnile so smeje so skale na desno,
šumelo je morje na levo.

OB NOVEM VINU. ADELA.

Nedeljsko popoldne je.

Po zraku vejejo prvi dihi jeseni —
topli in veseli. Človeku nenadoma zavalovi
v prsih koprnenje po prostrani, neomejeni
svobodi — ob teh prvih dihih jeseni...

Po cestah, ki vodijo iz Trsta v oko-
lico, gre vse polno ljudi, ponajveč v gru-
čah, z moškimi, ženskami in otroci. Ob
cestah pa prodajajo razcapani otroci kuhan
kostanj.

*) Iz „Ruske antologije“. Glej književno vest.